

der skal ligne ude i Landdistrikterne. Det fremgaar af en Paragraf, at det er Sogneraadet. Men nu er det saaledes, som den ærede Ordfører for det konservative Parti meget rigtigt bemærkede, ude paa Landet, at Folk dér har i en ganske anderledes Grad samme Beskæftigelse alle sammen, samme Interesse, og det giver sig, tror jeg — men det er jo ikke til at bevise —, ogsaa Udslag deri, at de har den samme Interesse med Hensyn til Opgivelse af deres Indtægter. Derfor er jeg af den Opfattelse, at det Udvalg, der bliver nedsat, meget energisk bør undersøge, om man ikke ved en anden Form for de skattelignende Myndigheder kan faa de rigtige Indtægter frem, hvis der nu er noget forkert i Indtægtsopgivelserne.

Jeg har hørt en Anekdote — men jeg giver den ikke ud for andet end en Anekdote. Man fortalte mig — det var paa et offentligt Møde —, at der i et Sogneraad, der skulde ligne, forefaldt en Bemærkning af følgende Art: et af de lignende Medlemmer af Sogneraadet sagde: Det er jo ligegyldigt for Kommunen, enten vi tager 8 pCt. af 1 000 Kr. eller 4 pCt. af 2 000 Kr. Og ud fra denne matematisk utvivlsomt rigtige Grundbetragtning lignede man saaledes, at Skatteprocenten blev høj. Selvfølgelig var det kun af Ubetænksomhed, at man ikke tog i Betragtning, at Staten knap fik saa meget paa den Maade. Og det er en Kærne i denne Sag; for de Skattelove, der her er til Behandling, har bl. a. den Ejendommelighed, at der er en stigende Skala for Skatten, og sæt nu, for at gøre et Tankeeksperiment, at de, der kommer til at betale Skat af 4 000 Kr., i Virkeligheden skulde betale Skat af 8 000 Kr. — om det er det rigtige, aner jeg ikke —, saa betyder det ikke ganske simpelt, at Skattebeløbet vilde fordobles, nej, paa Grund af den stigende Skala vilde de paa-gældende komme til at betale mere end det dobbelte i Skat, dersom de virkelig har 8 000 Kr. Hvis altsaa nogen af Uvidenhed eller af andre Grunde opgiver en forkert Indtægt, saa unddrager han paa dobbelt Maade Samfundet det Beløb, der retmæssig tilkommer det.

Jeg er derfor ligesom den ærede Ordfører for mit Parti glad ved de Konsulenter, der er omtalt i § 18, men jeg vil henstille til Udvalget at tage under Overvejelse, om der ikke foruden dem kunde findes en Form for Raadgivere for den skattelignende Myndighed, som kan blive mere effektiv end det Lovforslaget her anbefaler. Den ærede Ordfører for mit Parti har fuldkommen Ret i, at det Antal Medlemmer i Skatteraadet,

der her nævnes, er for ringe, men jeg er tilbøjelig til at tro, at min ærede Partifælle næsten er for beskeden med Hensyn til Tallet, hvis de paa effektiv Maade skal hjælpe de skattelignende Myndigheder ude i Landdistrikterne, og jeg tror, at disse Hjælpere ogsaa maa have en udstrakt Ret til at foreslaa Forhøjelser og klage over, at Opgivelsen ikke er høj nok. Hvad Penge Samfundet anvender paa at faa en saadan Assistance, vil Samfundet faa ind igen mange, mange, mange Gange.

Til Slutning skal jeg kun gøre en ganske kort Bemærkning angaaende Skat paa Formue. Jeg beklager, at den højtærede Finansminister skaaner de store Formuebesiddere saa meget, som han gør, for det vilde kunne indbringe meget store Summer, hvis man lod dem, der har de store Summer, betale efter deres Evne. Nu maa jeg indrømme, at det er vanskeligt i Øjeblikket nøjagtigt at sige noget om, hvorledes det forholder sig med Formueforholdene, for der kan være tabt mange Penge ved de ulykkelige Spekulationer, som den højtærede Regering har forsømt at lægge Hindringer i Vejen for. Men jeg holder mig til de Tal, jeg har fra 1918, og i 1918 var det saaledes, at 1 545 Personer tilsammen ejede 2 146,9 Mill. Kr., og at 10 700 Personer tilsammen ejede 2 006 Mill. Kr. Det vil sige, at alene 12 245 Formuebesiddere ejede 4 153 Mill. Kr., og det betyder 45,3 pCt. af den hele skattepligtige Formue her i Landet. Resten af den daværende skattepligtige Formue, der var 9 163 000 000 Kr., er fordelt paa 226 000 ÷ de 12 000, altsaa paa ca. 214 000 Formueskatteydere.

Det forekommer mig, at det er ganske urimeligt at skaane dem, der har disse svimlende store Formuer, saaledes som de skaanes ved den foreslaaede Skala. Den højtærede Finansminister motiverede Skaansomheden bl. a. med, at der kunde være en Frygt for, at de store Formuer forlod Landet. Jeg forstaar ikke rigtig den Tanke. Jeg har altid haft den Opfattelse, at de store Formuer ejedes af de ganske særlig fædrelandskærlige Medlemmer af Samfundet, og selv om man ser, at en enkelt stor Formuebesidder foretrækker at holde sine Væddeløb paa den anden Side af Atlanterhavet, maa man dog ikke deraf drage den Slutning, at Formueskatteyderne i al Almindelighed forlader deres højt elskede Fædreland, fordi de efter deres rige Evne kommer til at bidrage til Samfundets Husholdning med en passende Skat af deres Formue. Jeg vil derfor bede det kommende Udvalg om at overveje, om man ikke gør retfærdigt